

AMERIKAANSE KRANT VOLGDE WIELEMIE TOT EN MET HAAR LAATSTE DAG

‘New York Times’ brengt eerbetoon aan Marieke Vervoort

The New York Times heeft rolstoelatlete Marieke Vervoort drie jaar lang gevolgd, tot op haar allerlaatste dag. Zo verlegt Wielemie weer een grens.

VEERLE BEEL

BRUSSEL We zouden het soms vergeten, maar ons land, Nederland en Luxemburg vormen met hun euthanasiewetgeving zowat een eiland in de wereld. In veel landen, waaronder de VS, leeft onbegrip voor de mogelijkheid die ongeneeslijk zieken in België hebben om zelf hun levenseinde te bepalen. Ook in ons land is niet iedereen er gelukkig mee.

Tot nog toe bleken Amerikaanse media vooral de negatieve signalen op te pikken. Rolstoelatlete Marieke Vervoort heeft daar verandering in gebracht. Vrijdag publiceerde *The New York Times* een *longread* met veel foto's, waarin een warm en aangrijpend portret wordt geschetst van de laatste drie jaar van haar leven.

nyt

Heel sereen

Sportjournalist Andrew Keh en fotografe Lynsey Addario gingen vele keren bij haar op bezoek. Ze leefden met haar mee en werden vrienden: 'Veel, vele keren zagen we haar huilen.'

'Marieke wist dat een schrijnend verhaal met aangrijpende beelden haar campagne voor het recht op euthanasie in de hele wereld kracht kon bijzetten'

LYNSEY ADDARIO

Fotografe The New York Times

In een [afzonderlijk stuk](#) op de website van de krant legt Addario uit dat ze niet anders kon dan betrokken raken, hoewel ze als jonge fotografe leerde om altijd afstand te houden. Keh vertelt dat Vervoort meerdere keren vroeg waar zijn artikel bleef, en dat hij het moeilijk vond om telkens weer uit te leggen dat hij haar tot het einde wilde volgen, en dat ze de tekst en de foto's dus niet te zien zou krijgen.

Ze had er uiteindelijk vrede mee en vertelde de verslaggevers dat ze hoopte dat iedereen het stuk zou lezen. 'Ook over de pijn en het verdriet, en de diepe eenzaamheid achter de grappen en grollen', zegt Keh.

'En ze was pienter genoeg om in te zien dat een schrijnend verhaal met aangrijpende beelden haar jarenlange campagne voor het recht op euthanasie in de hele wereld kracht kon bijzetten', zegt fotografe Addario.

'Vooral de foto waarop mijn vrouw onze dochter vlak na haar dood kust, doet verschrikkelijk veel pijn'

JOS VERVOORT

Vader Marieke

Het hele stuk is een eerbetoon aan de vecht- en levenslust van Vervoort, die bij leven vele harten won met haar humor en haar ambitie om te winnen. Tot drie keer toe stelde ze een geprikte datum voor de euthanasie uit, omdat ze toch weer iets zag om voor te leven.

Slag in gezicht

Het is ook een eerbetoon aan al wie haar omringde: familie, vrienden én de artsen die de euthanasie hebben verleend, onder wie Wim Distelmans. Ze zegt dat hij 'haar leven heeft gered', door in 2008 al begrip te tonen voor haar euthanasievraag, en haar tegelijk te doen inzien dat ze er nog niet klaar voor was.

Op vraag van Vervoort, waren de fotografe en de journalist ook bij de euthanasie zelf aanwezig. Ze beschrijven dat als een erg aangrijpend, maar ook heel sereen gebeuren. De foto's verhullen niets. Ze grijpen naar de keel, zonder te willen shockeren.

Bij de ouders van Marieke Vervoort kwamen ze gisteren hard binnen. 'Vooral de foto waarop mijn vrouw onze dochter vlak na haar dood kust, doet verschrikkelijk veel pijn', vertelde Jos Vervoort aan *Het Nieuwsblad*. 'Het ging net iets beter met ons, maar dit is een slag in ons gezicht.'

Geen inzage vooraf

De ouders vroegen vooraf inzage in de publicatie, maar kregen die niet. De makers van de reportage vertelden hen dat de krant dit niet toestaat. Volgens fotografe Lynsey Addario was alles vooraf besproken met Marieke. Ze vertelde de ouders dat ze zelfs een video heeft, waarop Marieke haar toestemming geeft om alles te fotograferen.

Marieke heeft bij leven vaker verteld dat haar ouders het moeilijk hadden met haar keuze voor euthanasie, ook in een [interview met deze krant](#). Ze vond dat logisch: 'Het is niet normaal dat ouders hun kind eerst moeten afgeven.'

The New York Times publiceert het verslag zondag ook in een bijlage van liefst 40 bladzijden.